

خ[ش]ا[ه]کا نی جهژن ... حس[ن] مهروه ... و[ر]گ[ا]نی: عیماد عهلی

هه موو جهژن[ك] خ[ش]ا[ه]یه کی هه یه و د[خ]شی ئه م جهژنهش ب[ر]
ر[و]وانانه، ئه و ر[و]وانانه ک[ن] و، ک[ن] ئه وانه ی پ[ی] د[خ]ش؟
ئه وهی بهر استی به ر[و]وان، ئه وانن که ((هه موو مانگه کانیان مانگی
ر[و]وان گرتنه)) وهك شهریف ئه لره زی ده[ت]. ئه وانن که له هه موو
ژیانیاندا به ر[و]وان، له بهر ئه وهی له م جه نجالی زیان و له م
گ[ر]ه پانی (کیبرک[ی] ئازاد) هدا شو[ن]د[ك] ب[ر] لاشه هیلکه که یان
ناد[ز]نه وه پشویه کی ت[دا] بدن و ت[یدا] ئاسوده بن، ر[و]وانه که یان
بشک[ن]ن و ت[ر] بن... ئایا ئه وانن ک[ن]؟

ئه وانن خودی ئه و (چ[و]ونه ی) قه ره با[غ]ی زیانن له ر[و]گه ی
ک[ی]برکیکاراندان، ئه وانن (بهردی) گ[ر]ه پانه که ن و (ئه سپی) راکه راکه ی
مه یدانه کانی، ئه و دهستانن که بونیات ده[ن]ن، ئه و د[ن] دهژ[ن]نه وه
و ئه و چاوانن که ر[و]وانی ده ده نه د[و]رو به ریان..

ئه وانن شایانی ئه و نه که ر[و]وانه کی دوورودر[و]ژ بشک[ن]ن و خ[ش]ا[ه] بن
به جهژنه که یان... جهژنیان له وه زیاتر نیه که له پاش ر[و]وانه کی
در[و]ژخایه ن خ[ر]اکه ی ر[و]ژشکاندنه کیان بد[ز]نه وه و له پاش برس[ت]ی ت[ر]
بن و، جلیپ[ی] شین[ی] کی پاش رووتی دهستکه و[ت]، ئارامیه کی له پاش ترس و
شک[ی] پاش زه لیلی و ئازادی پاش ک[ی] یله یی و مر[و] قایه تی راسته قینه له
پاش به تالانبردنی مر[و] قایه تی؟

ئینجا ک[ی] خ[ش]ا[ه] له م ر[و]ژ جهژنه دا: جهژنی ر[و]وانان؟

د[خ]شانی ئه م[ر]. ئه وانن که له ره مه زاند جگه له وهی له سه ر زگی ت[ر]
نه ب[ت] ر[و]وان ناگرن و، له سه ر ت[ر]یش نه ب[ت] ر[و]وان ناشک[ن]ن و له
ئاسوده یی و پشوداندا نه ب[ت] هیچ هیلکه ن نابین و، له سه ر پشو و
دهست به تا[ی] نه ب[ت] هیچ بیزاریه ک نابین.

ئه وانن که ر[و]وان به برس[ت]ی و تینو[ت]ی و هیلکه بوون نه بینیه،
به[م] به رابورادرن و ئاسوده یی و خ[ش]ی و چیژه وه ده بینن، یان به
هه[ل]کیان زانیوه وهك گه شوگوزار[ك] یان وهك ئامرازیک ب[ر] لاوازکردنی
قه[ه]ویه کی ب[ت]امی خ[ش]یان ده یگرن، یان به خه و[ك] له سه ر ج[و]گه دا و
له گه[ه] گأ[ت] ته کردن به قسه ی ق[ر]ه وه، و سه رمه ست کردن به هه ند[ك] شتی
پ[چ]ه[ه] وه.

ئه وانن که ر[و]وان به دهست و ده م پار[و]زی له شتی حه رام

نه زانیوه و، له زوځم و زځرداری وازیان نه هڅناوه و، به درې و چاپلوسی و نیگه رانی رووگیر نه بوون و، رځوویان به پاراستنی خود له رق و فریودان و کینه و ته هکه بازی نه زانیوه، به ځام به هله کیان له هله کانی رځانه یان زانیوه به سرکو تکردن و هیلاک کردنی سرگردانان و، به راکڅشانی قازانچ و دهستکوت له هیلاکی به رځووه راستگځکان.

ئوانه به تنیا، خڅشچان به رځژی جهژن؛ رځژی به رځووان، ئوان به تنیا به خڅشیه کانی جهژن خڅشچان، له بهر ئوهی به تنها به خڅشی ئوانه، له بهر ئوهی ئوان به تنیا ده توانن چڅژ لهو خڅشیانه بینن، له بهر ئوهی خڅشیه کان له پیناو ئوان به تنیا دروستکراوه و ئه فرځندراوه.

به ځام ئوانه ی که همیشه (بهرځوون) و همیشه هیلاکن، سرگردانی همیشه یی سر زه وین، ئه مانه جهژن نازان چیه تاوه کوو به تځځبون به خڅراک و جل پځشین و ئارامی و شکځداریه وه رځووه ده شکځنن ئو شتانه به به منته و (سده قه) په یدا ده کهن...
ئا لهو رځژهدا ئه مانه خڅشی جهژن و تامی شیرینی و خڅشیه که ی ده چڅژن.

سځچا وځ:

www.ahewar.org/debat/show.art.asp?aid=602558